

В. СКОРУПСЬКИЙ

АЙСТРИ

НЕВІДЦІВІ

ПОЕЗІЯ

АЙСТРИ НЕВІДЦВІЛІ

Майвільному Колоді та іншим
У. То оуна речі Коби
для Зв'язу
В. С. Д. Р. у
29.11.72.

VOLODYMYR SKORUPSKYJ

ASTERS STILL BLOOMING

U k r a i n i a n v e r s e s

1972
Toronto

ВОЛОДИМИР СКОРУПСЬКИЙ

АЙСТРИ НЕВІДЦВІЛІ

П о е з і ї

1972
Торонто

Обкладинка мистця

Мирона Левицького

Майнули нині лебеді у лози,
І хвилями уже не плеще став.
Ходім у парк, покіль іще морози
Не витяли гвоздиків і мурав,

Покіль яскряться айстри невідцвілі
І хризантем сніжить манлива біль;
Мов сльози, капають листки змарнілі,
Стежки між кленів ваблять до дозвіль.

Там спинимось край поля, де простори
Квилять чайками вслід далечині,
Аджеж не все, чого в житті не зборем,
Марнує сили на безликі дні.

Героям з айстер не плетуть вінка,
Не шлють їх нареченим із привітом.
Це осінь, щоб втишити жаль за літом,
Плакає їх для зваб мандрівника.

Холодні сяйва пурпурів мутних!
Видовищ нині вам не влаштувати:
Метелик зник. Минувся джміль мохнатий,
Цвіркун подався між колиб курних.

Хай сонце вам на мить і злиже тінь,
Та сад смутитиме обпалим листом,
Розниже іній, що сія намистом!
З душі не витре згадки і тужинь.

Ходімо в луг по квіти запашні, ✓
Хай з них вінок квітчає наші скроні!
Не всі, що їм складаємо пісні,
Легенди здобули, сідлавши коні;

Не всі, що їх кладем на п'єдестал,
Заткнули стяги на шпилі незнані,
Теж ті, що ввічнюєм їх ідеал,
Між смертю і життям не стерли грані.

Хвала і тим, що й сонце не без плям
Весь вік свій зрять і не чекають чуда,
І тим, що не здаються тягарам,
Хоч ними в'ючаться, немов верблюди.

Твій сад — хоч мрію в ньому поселяй,
Між пахощі і солов'їні трелі,
До раювання стежку прокладай!

Альтана там — неначе у пустелі
Оаза спрагненим мандрівникам,
Біжать алеї повз дуби дебелі
Назустріч небокраю і полям.

Закоханих на сон не хилять ночі,
Не томить спів невпинний про любов, —
Всю душу вимовляють гойні очі,
А поцілунки, мов дива пророчі,
Що з вин і хліба творять плоть і кров.

Твій сад — очам і серцю дорогий!
Гілки милоє сколих вітряний,
Метелики тремтять, мов пелюстки,
Мов музика з-під ніжної руки.

Добром плати, хто стріне чар такий!
Самотність тут розіб'є дрізд сипкий,
Від солов'я загине сон і втома,
Зозуля познадіє невідоме.

Докір притупим проти проминань:
Часу і сліду, мрій і сподівань,
І, як вино, що просякає й глечик,
Наш подив прійме й найпростіші речі.

До берега, де верби і стежки,
Не підпливе ні корабель, ні море,
Плигають карасями там зірки
І місяць веслами об тіні поре.

Багно бере лотосами у бран
І чаплин слід і покладки чайні,
Луги гудуть джмелями, мов орган,
І легіт плутається в осочині.

Вечірній дзвін вістить кінчати труд,
На гнізда кличе всі вернутись крила,
І запах стелиться з-над м'ят і рут,
Щоб жаль втишити, як не вийде мила.

Садок із м'ятою і жасминами
Не вбогіший від ладану на пах.
Прийди! Нехай молитва, як у храмі,
На наших спраглих оживе вустах.

Поклонимося ніжності лілеї,
З ромену ворожителем любов,
А розмарин у голубій киреї
Невинності у хащах знайде схов.

Зірвем бузок безпарий пелюстками
І вузликом зав'яжем під грудьми,
Щоб щастя не минало нас із днями,
Забутими і Богом і людьми.

Для мене зустріч із тобою — свято,
Що навіває молитвам спокою,
Хоч для краси із правдою живою
Трудів найважчих ввік незабагато.

Це знає жайворон, як з-під блакиті
У дзвони б'є і дні ясять погожі,
Квилить і вітер, як між огорожі
Крило запне й пручається щомиті.

І ти не скоришся німій зажурі
Про плід обпалій, вивітрілі роси,
Бо більш про душу дбавши, ніж про коси,
Тобі марніти ніколи на мурі.

Літо, не відходь! М'яких долонь
Не відводь з-над запашного саду!
Жаль мій не забуде оболонь,
Соняшних стежин через леваду.

Літо, не спішись! Іще налий
Пах останній квітці запізнілій!
Сум по тобі не шанує мрій,
Для згадок марнує дні здрібнілі.

Літо, йдеш таки? Ну, що ж? — Бувай!
Одинá земна і самотина
Не мої лиш! Кривд на світі вкрай! —
Та надій не вб'є й лиха година.

Ні зелені уже, ані пісень.
Громадяться насуплініше хмари,
А в мене ще порожній козубень
Думок і кроків, вільних від постарінь.

Ще крізь темряву верстаю путь
І наслухаю неугавні дзвони:
Хто далеч перебрив, як каламуть,
Хто сяг по трон, хто збився між ікони.

Ще любов ціню, як аметист,
Якого згубу з недобром єднаю,
І шлю із віршами за листом лист
До щасної, що ввік її шукаю.

Туманить нині дощ моє вікно
І вовною збиває дим і хмари.
Не накликай: ходімо по майно,
Що і врожай дає й плідні отари.

Не статки — це! Березою біліти
Потрапить страх мій і безмовний біль,
І знає гнів трояндою горіти
І мисль вертатись мотилем з дозвіль.

Нехай лише одній озимині
Дано надіятись зрости весною, —
Пори нема, в якій би ти мені
Не стала світом, повним неспокою.

Не пощадили гаю дроворуби ✓
І витяли упень — і свіж і тїнь.
Ні слїду із стежини, що при дубі
Закоханих спиняла для марїнь.

Там віядукти нині, хмародери.
І місяцеві застує ліхтар
В таверни влитись між повій і вереск,
Бездомних провести через бульвар.

Від мурів — холод і далїнь не дише,
Між вежі ув'язнивши краєвид.
Уже нам нікуди втекти крізь ніші
Від статуй і жандармів, мов сновид.

Боронять ратуш — два простерті леви,
Від водограю — свіж, і тінь — від бань.
Теж товпляться і діти і дерева,
Лавки чекають бесід і кохань.

Пристаньмо й ми і киньмо гріш на воду,
А, може, праведна душа на дні
Майне русалкою і в нагороду
Пішле бажанням нашим щасні дні...

І враз між люд розбризне поговори:
Це ті, що народились у чепку,
А ми повір'ям мудрим і прозорим
Хвалу здіймем за тривкість їх стійку.

Вмирають квіти, сліз не ронячи,
І проти вітру не кують образ,
Коли він, наче тур стугонячи,
Їх долі гне, ламає без відраз.

Не зупиняйся серед цвинтарища!
До безнадій веде його тишінь! —
Лиш фенікс виколовсь із згарища,
Та крім легенд не видав поколінь.

Ходи! Плачами й незриданими
Не виллемо на долю всіх жалів —
Ні світ вивчатимем останніми,
Ні першими приб'єм до берегів.

Щорік чекаючи на урожай,
Переживання згадуєм за збором,
Тож нині смуткам теж не потурай
Та осени не обкидай докором.

Ще на́молот не випав з колоска
І вітер не гасає між лозою,
А ніч, що зупиня мандрівника,
Городить далеч тінню прохідною.

Пора остання — нащепити пні
І перевеслом молодняк вгорнути!
Бо нам стемніють найясніші дні,
Як буде нікому душі відчути.

Ти не виходиш — смуток мій тремтить,
Немов мотиль, що згаяв сяйну пору
І вибитись не може із простору,
Де сумерк ліг і сили всі в'язнить.

Мій слух чуйний, мов арфа на вітрах,
Найтихший шмер з твоїм тотожнить кроком,
Стає проваллям жаль, година — роком,
Вже чую як зідхає й птаха в снах.

Тебе нема. Не явір я! — Верба
На боки всі розгойдана вітрами...
Пітьмо! Чи ти владарка над світами,
Чи зашморг, що карають ним раба?!

У сад поквапся, що, немов альбом,
Згадки плекає про місця і мрії,
Де поцілунком дужче, як вином,
Сп'янівши ми, далінь плели з надії.

Вивільнювали тишу від мовчань
Про пал, що плив із юні і кохання,
Між тінь не укривали хвилювань,
Хочби і зустріч ця була остання.

І ждали на калині ягідок,
Налитих непроконої крови,
А звитий, навіть із тернин, вінок
Не ранив нам ні щастя, ні любови.

Милується блакиттю далина
І жде ходи, що дзвонами луна.
Не стій! Ще “завтра” не перемогло,
Коли для нього “нині” не жило.

Для скарг і болю — кожна добра тінь,
Не томить гай ні співу, ні марінь. —
Але в ім'я краси: такий спочин —
То потічок, що висох до мілин.

Спіши! На вітрі молодіє крок
І сили набирає колосок!
Сліди не тільки гинуть від пилюг,
А й від путі, що зімкнеться у круг.

✓
На галузках гнучких плоди і цвіти
Притулок віднайшли, придбали дім.
Роса їм колір ниже, силу — вітер,
А сонце стигне соком запашним.

Плоди і цвіти, — непоправні діти,
Ввесь вік на ласці, на чужім хісні!
Шануйте корінь! Тільки він зростити
Потрапить вас у кожній стороні.

Плоди і цвіти, — не лише весніти,
Ще й умирати вам дано в красі!
Без вас громади нам би не зустріти,
Де б жив усяк всіма і ним усі.

Яблука рум'янцем загоріли,
А дівча в садку знайшло постій
І жалі терпкі мете, мов стріли:
Де ж ти, суджений, гей, де ж ти мій!

Оббирає яблучну лущину,
Бережно з кілець пружину тче,
Раптом, наче жереб, на стежину
Кидає її через плече.

Літера! — волає... Тож такою
Жданий починатиме ім'я!
І, мов трунком, впита ворожбою —
Де не йде — вже з ним лиш під рам'я.

Ота, що серце визнанням їй спіло,
Косою маяла серед ланів
І слід, неначе шрам, що в'ївсь у тіло,
Залишила чорніти між лугів.

Ота, що раяли її знайомі,
І мірт готовила і коровай.
Та торг — образи їй завдав і втоми,
І в душу вбила, мов кинджал — прощай!

Аж враз тебе я стрів! З утіх і дяки
Благословлю і стежку цю і мить!
Двом крокам надали ми спіх однакий
І двом вінкам вплели одну блакить.

✓
Садом ходиш, осене непрошена,
Зелень, що ще спеками нескошена,
Паморозцю тнеш, неначе лезами,
Вітром схлипуючи між березами.

Листя пахне тлінню незаритою,
Мохом пні вкриваються, мов свитою;
Водограй не грає вже метеликом,
Виставши над муравою келихом.

Та, кончино, хоч і давиш темінню! —
Не в теплі лише, але й на кременю,
Зерня спить, що ще не зна лукавити, —
Жде любов барвінком кучерявити.

Найдужчий вітер не розіб'є хмар
І не розідме мряк на виднокрузі, —
Як лист спаде, а дудку здасть вівчар
В гаю — калині та вербі — у лузі.

Не вимкнеться і далечинь з-під рал,
Жадних її звести до скиб і статків,
Хоча здобуде вже не ідеал, —
Ні крил не манить, ні снаги нащадків.

Ходи! Недарма сонце — не фантом
І світ — не небо, де ніщо не гине!
Народ і край величнiють трудом,
Що лиш із правди і любови плине.

Хоч плач не опоганює беріз
І кучерявить верби над водою, —
Проте, докором із мовчань і сліз,
Ході моїй не відбирай спокою.

Я — твій, як сонях, що з усіх квіток
За сонцем кружить, тінню тче годину,
До хвіртки підбіга, коли й горщок
Стає окрасою сухого тину.

Я — твій, як лавр, що чепурить чоло
І рад путі твоїй здобити брами, —
Бо серце, як любов'ю не цвіло,
По рай ні разу не сягало й снами.

Кімната — ще не дім, і шпиль — не небо.
Цей досвід чийсь на камені виднів,
Що від дощів і вітру, як від згребел,
Ані кришився, ані половів.

Ми часто там обоє присідали.
Для сподівань і соняшних хвилин
Із слів, немов із карт, кабали клали,
Домів докликатись не міг нас дзвін.

На слід і роки наступали трави,
І нишкнули щораз — і спів і кров.
Кімната — ще не дім, — докір не ржавів,
І шпиль — не небо, — сумнів не холов.

Нехай покине самотний вівчар
Дудками колихати полонини,
Хай тінь загусне від навислих хмар
І гуси не спасають більш долини,

Хай я не вдам згадати всіх квіток,
Що запахами вабили до гаю
І, наче килим, слалися під крок
Безжурним чи розпачливим до краю!...

То ввік я снитиму про береги:
Що місяцем — один, а другий — сонцем, —
Лише потойбік ввічнюсь, як боги,
По цей же, — світе, вб'є мене твій стронцій.

Herr, es ist die Zeit...

R. M. Rilke

На сонці, винограде! Час настав
За цвіт непоказний у нагороду
Згустити сік і, мов чебрець з-між трав,
Вином запахнути на всю господу!

Бочки порожні мох давно обсів,
Але в онуків на весіллі годі
Не випити за рід, щоб ріс і цвів
Та жив зі світом і людьми у згоді.

Твій сміх перлистий розважа бездомних
І зваги додає мандрівникам,
Просякши сонцем, смійся з вікопомних,
Що дар твій ллють лиш можним і богам.

Мадонно із лілеї і кришталю!
Ні мармуру не знаю, ні металю,
Які б не заздрили твоєму сяйву.
Проте, різьбарю, річ веду я зайву:
Не зневіряй ні туги, ні надії,
Чого рильце твоє не додовбає —
Різьбитись буде із життя і мрії.
Найбільший твір, якого ще немає.

✓

Не скаржся, що конем гасає вітер
І сиплються дощі пшоном дрібним,
Бо коло школи маком квітнуть діти
І дзвонять сміхом, мов відлунням — грім.

І коні, статки везучи із поля,
Останком сил не терплять перешкод,
І річка, в берегах якої доля,
Млинам і лукам не шкодує вод.

Не вмiє тільки камiнь пiснi слати
І вiд мовчання зрiкся м'якоти.
Нiхто вiнка сухого iз посвяти
Не сплiв iще, iшовши до мети.

Не бідна ти, достигла осене,
Бо аж вгинаєшся від позолот!
Чому ж вітрам на перепросини
Сльози не жалуєш, як ніч темнот?..

Чи самота аж так залякує
І страху навіва від гнізд без птах?
Чи із докору, що віддякою
Не п'єдесталимо твій труд і шлях?

Чи через нелад ти з онуками
Тривожишся, що пропадає світ?! —
О, осене, живем розлуками
З дитинством, з юнню, з тягарами літ.

Відходить літо, осінь сум пряде.
Ні маків, ні волошок серед лану,
Гілля костисте, висторчне, худе,
Для птах і бур бідніє на приману.

Пропахлий став від моклих конопель,
Вже злив не вилле, що несуть потоки,
Небавом твань покине журавель,
Між стін чотири ув'язняться кроки.

Ми ж не ламаймо безнадійно рук,
Не лиймо сліз, що гине все на світі, —
Далечини не заснує павук,
Хочби і плів, як посторонки, сіті.

Пожовклий парк, бринливий осами,
Для павуків і моху — нині дім.
Троянди не обмиті росами,
Алеї залива янтарний дим.

Не б'є фонтан. Лузати соняхи
Самотні не сідають на лавки;
Німують статуї, з долонь яких
Спурха горобчик, сковзують білки.

Закохані не йдуть стежиною,
Де листя лине вітрові услід,
Хоч щастя ввік живе хвилиною
І близить дужче світ, ніж дальновид.

Ще пожовть не обсипалась в діброві,
Іще павук снує нитки шовкові,
До ягід пурпур наливає глід,
Горить свербигуз, багрячи дорід.

Іжак силяє яблука герданом,
Від дітвори кривим тікає таном;
На північ мох повзе, щоб у світах
Ми легше віднайшли на південь шлях.

Краса — жива! Не терпить мавзолею,
Не кривить перед правдою душею!
Вона — і сіє вітер без насінь
І бурю жне в зударі поколінь.

Кольке стернею поле, і стрибками
Через вогонь — радіють пастухи.
Печімо й ми каштани! Хай з літами
Усіх утіх не криють порохи!

Алею досі бережуть тополі,
Що щедрились на спокій і на тінь,
Коли троянд питали ми про колір
Для щасного кохання і веснінь.

Нам протинали зайчики дороги,
Від ворожінь вагавши крок і спів,
А ми, жадні краси і перемоги,
Змести смілили навіть і богів.

Вуалем осінь прислонила очі
І сльози лле вдовою дні і ночі,
А ми іще ворожимо їй вітер,
Як тільки небо стане червоніти.

Іще пісень чекаєм серед лану,
Хоч з колосків кропилом погань тьмяну
Женем із клуні, хрестиком комору
Боронимо від злигоднів і мору.

Хай вечори, тривожені совою,
Бентежать мисль годиною лихою! —
Тож поки бавимо казками діти —
Цей світ без нас не буде сиротіти.

Минає літо, осінь влади жде.
Усе, що снило про хвалу і шану,
Відійшлому докір і жаль пряде,
Жбурляє дням змарнованим догану.

Та поки листя не стрясла негода
І не застрягла у тумані даль —
Не дам я, щоб твоя марніла врода,
На плоті прядучи із сліз вуаль.

Піду, з тобою взявшись за руки,
Поміж топіль, що досягають хмар.
Душа не молодіє від розпуки
І меркне шлях, коли не тче примар.

Насуплюються хмари, мов пірати,
Неначе над проваллям одноріг.
В цей час — ні пісні звабити до хати,
Ні покидати стоптаний поріг.

Дарма й чолом обважувати руки
І враз миритися, що мре фантом, —
Нудьга отруйливіша від гадюки,
Податливіший сумерк від утом.

Ходім між багри, листю тільки звісні,
Тобі вінок з калини там сплету! —
Ніяка хлюща не заглушить пісні,
Що розважає сум і самоту.

Доспіли збіжжя. Боже, помагай! —
Хорал єдиний нині над полями.
Від спеоти пташня втекла у гай,
А комашня запала лінню й снами.

О, женче, поту не зітре рукав,
Утоми не обдує вітер ранній!
Та Богу вдячний ти, що збір післав,
Землі не пошкодуєш сил останніх.

Дожнеш ти незабаром крайній сніп,
Вінок сплетеш і двір струснеш піснями,
А діти будуть цілувати хліб,
Хоча б і крихтою скотивсь на камінь.

Чабан зганяє вівці з полонин
До влітку спорожнілої обори.
Сопілка мовкне, сивіє полин
І мох обліплює гриби і гори.

І сад, листки роняючи між трав, —
Безрадісний, що чорнотою коле,
Від мжички, що про чар зреклась уяв,
Тягає галич крила, наче поли.

Але малеча тне із верб дудки
І повнить двір, заходячись від сміху,
Для неї ж ми клопочемо зірки
Про путь щасливу — родові на втіху.

Троянди пізні пурпуром багрять
Алею з водограєм кучерявим,
А журавлі курличучи, вістять
Про відліт свій між пальми та агави.

Не ждімо й ми, бо стигне виноград
І літо бабине не зна чекання,
Теж хмари, що колись носили град,
Не вище йдуть від диму і смеркання.

Садімо ж олеандри до барил, —
Хай взимку квітом радують кімнати!
В безвиході лиш той здобуде крил,
Хто правду вміє над життя ставляти.

Жайвір лине, бо для крил вишiнь,
Серце любить, бо вся юнь — з веснiнь.
Днi за днями, мов кочовики,
Палять степ, щоб провести валки.

Сонце, проганяючи туман,
Пестить луки, кучерявить лан,
А путi i рiчки — просторiнь
Крають на вiтчизну i чужiнь.

В лiбiринтi цiм, — аж поки свiт, —
Митi мить — клубок i заповiт, —
Жайврi лине, бо для крил вишiнь,
Серце любить, бо вся юнь — з веснiнь.

Покинь вікно і вийди на стежину,
Що уподовж потока між отав
У гай біжить. Тебе я там зустріну
Привітом м'якшим від роси чи трав.

Пройду повз сум від вижатого поля,
Не виллю скарг на вируділий луг.
Спинюсь, де вітра дужає тополя
Та з пагорба ширіє виднокруг.

Повік не визнаю трудом останнім
Моєї прогри за широкий світ,
Бо доки поруч — ти, у прямуванні
Відсію скрізь від цвіту пустоцвіт.

Окрайця з місяця тобі не вкраю,
Теж дому не збудую на зірках,
Бо берег — наче пута на ногах —
І океан доводить до відчаю.

Я у піснях про пал мій проспівую,
Як рвавсь до хмар, а ранивсь на стежках,
Як юнь, що й дзвін їй заздри в лун в полях,
Не промінь вбив, а тіль рясного гаю.

Я буду берегти твоє — “кохаю” —
Аж доки у вогні і на вітрах
Народжується день і ночі прах
Толочить він під путь до небокраю.

Не дожидаю ворожінь про долю
Ні від прокидних снів, ні від зірок,
Бо не зазнавши радості і болю,
Я із землею не зцілю мій крок.

Відкрито скудним ярмарком гидую,
Де нахвала гучна і перекрик
З дрібних заслуг вирізьблює статую,
Перед якою люд вмовкати звик.

Шукаю вперто життєвого шляху,
Де б сліду мого, визбутого сил,
Ні вітер не зривав, як кривлю з даху,
Ні дощ не затирав, як мох могил.

Напевно небо вигало ключ, ✓
Щоб не добувся світ до таємниць.
Тож, бунте мій, поміж проваль і круч —
Тобі ніколи видертись з темниць.

Я в'язень — болю, мрії, далини,
І навіть тіні, що мій крок хитне.
Тремчу як висню нерозгадні сни,
Дівча з відром порожнім шлях протне.

Я ж в'язень! Цілий вік у боротьбі
За хліб, за путь, за долю на землі!
Мій Пан — в мені, як хист мистця в різьбі,
Я в Панові, як відсвіт в джерелі.

Здає і сонце неосяжну путь
Пітьмі незначливій, як каламуть,
А серед місячної кровотечі
Безмежжя заливає сум і вечір.

Ти ж поки відчитаєш зодіак
Про гороскоп і свій пізнаєш знак, —
Викохуй долю із трудів і мислі,
Як запах — цвіт, як плід — гілки навислі.

Не жди, покіль розідме день тишій,
Збуйнує шлях, зблакитнить далечінь! —
Бо час радніше ржавіє і в злоті,
Ніж дасть не вгнути пліч в журбі й турботі.

Із хмарами блакиті не дружити,
Дарма сльозити теж, щоб змити кров
Із сліду, що його, мов хоругов,
Здали в бою ми за пісні і квіти.

Пора котвити — і труди і кроки,
Бо й кораблі шукають тихих вод,
Як втомляться від бурі і пригод,
На глибах хиляться на здерті боки.

Ні килими, ні тріумфальні луки
Не ллють спокою, не кінчать мети!
Лише душа в душі для самоти
Притулок знайде, втихомирить муки.

В'ється павутиння над стежинами
І ховрах сіріє між шипшинами,
Іж чатує на обпалі яблука,
Де недавно ще мотиль і я блукав.

Де недавно солов'ї з дівчатами
Прокидали ніч, п'янливу м'ятами,
Лист не жовк, не розставався з гілкою,
Навіть як і вітер вив сопілкою.

Сил останніх обімлілий вицвіте! —
Хай по всім на світі тільки слих цвіте, —
Буде завжди хтось тужити піснею,
Хтось верстати путь стопою грізною.

✓

На Україні — осінь, мов нектар,
Що лле богам і людям насолоду.
Принад таких ще не придбав базар,
Що звів з усього світу чар і вроду.

На Україні — серце, мов ковток
Повітря чистого, води живої,
Батьки і діти — мисль одна і крок
У боротьбі з годиною лихою.

На Україні — пісня, мов перлин
Поваба щира, цінності правдиві.
Дніпро і Київ голосом, як дзвін,
Снують далінь, еднають край у зриві.

На Україні — осінь, мов нектар,
Яким ще предок слугував богам.
Здоблю і нині храм, де, як владар,
Причаснить тайнам Мати із Дитям.

На Україні — золота душа,
Як світ — широка, щедра — як земля.
Кобзар найтвердше серце зворуша,
Як про буваль і кривди промовля.

На Україні — воля у степах,
У жертвах — слава. Далеч із тривою
За край і нарід в бурях і вогнях.
На Україні гість — до хати Бог.

З М І С Т

	Сторінка
Майнули нині лебеді у лози	5
Героям з айстер не плетуть вінка	6
Ходімо в луг по квіти запашні	7
Твій сад — хоч мрію в ньому поселяй	8
Твій сад — очам і серцю дорогий	9
До берега, де верби і стежки	10
Садок із м'ятою і жасминами	11
Для мене зустріч із тобою — свято	12
Літо, не відходь	13
Ні зелені уже, ані пісень	14
Туманить нині дощ моє вікно	15
Не пощадили гаю дроворуби	16
Боронять ратуш — два простерті леви	17
Вмирають квіти, сліз не ронячи	18
Щорік чекаючи на урожай	19
Ти не виходиш	20
У сад поквапся	21
Милується блакиттю далина	22
На галузках гнучких	23
Яблука рум'янцем загоріли	24
Ота, що серце визнанням їй спіло	25
Садом ходиш, осене непрошена	26
Найдужчий вітер не розіб'є хмар	27

Хоч плач не опоганює беріз	28
Кімната — ще не дім	29
Нехай покине самотний вівчар	30
На сонці, винограде	31
Маданно із лілеї і кришталю	32
Не скаржся, що конем гасає вітер	33
Не бідна ти, достигла осене	34
Відходить літо	35
Пожовклий парк, бринливий осами	36
Ще поживть не обсипалась в діброві	37
Кольке стернею поле	38
Вуалем осінь прислонила очі	39
Минає літо	40
Насуплюються хмари	41
Доспіли збіжжя	42
Чабан зганяє вівці з полонин	43
Троянди пізні пурпуром багрять	44
Жайвір лине	45
Покинь вікно	46
Окрайця з місяця тобі не вкраю	47
Не дожидаю ворожінь про долю	48
Напевно небо вигадало ключ	49
Здає і сонце неосяжну путь	50
Із хмарами блакиті не дружити	51
В'ється павутиння	52
На Україні	53
На Україні	54

Вельмишановним Пані Тані Трусевич і інж. Петрові Гамулі за
уможливлення мені видання цієї збірки складаю мою найщирішу подяку.
В. Скорупський

